

: 4

עין משפט
נר מצוה

עא א ב מיי פ"א מהלכות
פסוק"מ הלכה ז:
עב ג מיי שם הלכה ט:
עג ד ה מיי שם הלכה יח:
עד וז מיי פ"ג מהל' פסוק"מ
הלכה א ופט"ו הלכה א:

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

קומץ ולבונה שחמר בו. צכל דוכת
ולקמן צפרק צתרא (דף קו):

הקומץ דכתיב והרים ממנו בקומונו
הלבוניה מקיש לבונה להרמה דמנחה

הקומץ וצוהו בזה צביון שני קמטין
ולף לה בתי"כ בג"ש דנאמר כח
הקומץ וצוהו בזה צביון שני קמטין
ומלאה הקומץ אף כח מלא הקומץ והיינו
שני קמטין מלא הקומץ לסדר זה ומלאה
הקומץ לסדר זה: ר' יהודה סבר כד
היה: חד קריש. משמע הכא דברי
היה סבר להצטוו כולה לגביה
ומשמע וה"ל אית ליה צ"ק צבירות
(ג. ד.) צבור כוליה צבור משמע תכב
הצבירות להדי' כד שואל חסידא תכב
צבירות כחור (חולין פה.) משמעין
ליה לר' יהודה דמו מקל' דמו משמע
ששואל משום דכתיב דמו צ"ל דריש
לד' כד לס דמשמע תכב צבירות דמו
הדי' משום מקל' דמו ולפי כרחו (חולין
ומתן מה שפוסק ר' כרזי יהודה
לדמר אם יש שם דם שלא הוא פטור
מנכוסות דלא אמר צבירות (דף ג.)
אית דחש לה להא דר' יהודה (לגמרא)
המפוסות עובד כוכבים חייבת צבירות
ששואל יש לחלק בין דם לצבור וכמו
בין צ"ר לחלק דמו חקשי ההיא
צבירות לדמר פרק אלמנה
ויוצאים (מבואות יב: יא) אית דחש לה
לר' דמר (י) מקל' דמו ככל כסף
בשמעין משמע דאית ליה לר"ש
לצבור כולה לצבור אלא דדריש צ"ל
היה כולה כולה לצבור וכן קריש צ"ל
כל מוס וצריש אלו עוברין (פסחים מג.)
אלא דריש כל קמץ אפסר צפרל כל
המנחות באות ממן (דף ט:) צע"ה: (ב)
ורב שמעון את א"ה דריש. פי' לא
דריש להא דרשא אכל דלא

[illegible]

וְיָסִי הַגִּילִי דִרְסִי בִּפְרֵם שׁוֹר שִׁנְגֵּי לִי
 אֶלְמָלֵךְ דִרְסִי הֵנֶאֱחַ עֲרֵב מִשְׁמַע לֵלֵךְ
 מִסְקָסָה (חֲמִיץ עֵר) מִשְׁמַע לֵלֵךְ
 עֲשׂוּבָה כִּי דִקְאָמֵר עַל מִלְחָמָה דִרְסִי
 יִימִינָא מִשְׁמַע דִסְכֵר כִּנְנֵן דִרְסִי
 כִּי קִטּוֹ (מִשְׁמַע קִטּוֹטֵס) וְלֵי דִרְסִי
 מְחֻלִּין (סָס) מְקֻטֹס בְּנֵי קִטּוֹטֵס שֶׁ
 לִיכֵס: **בְּרוֹן** הַחֲפֻרֵשׁ זֶה קִטּוֹטֵס
 אֶלְמָרִין דִפְרֵר הַתּוֹדָה (לִקְטָן ע
 קִטּוֹטֵס לֵי אֶלְמָרִין וְיִימִין וְזֵי בֹזֵה
 דִקָּה: כֵּל שֶׁכֵּן בֹּזֵה אֶחָד זֶה אֶפְסִי
 בְּנֵת אֶחָד כֵּל שֶׁכֵּן בֹּזֵה אֶחָד זֶה וְיִי
 מִמּוֹחֵן שֵׁי קִטּוֹס דִלְמָר בִּפְרָמָה
 דִלְמָר לִיקְטוֹס אֲרֻעִים

בגוין שהפריש לה שני קמציין. כלשון
דקתני פסולה שהפריש לה שני
משמע דזהפריש לה שני לוגין יש לי לה
וחלי ועוד דקאמר בסמוך הפריש ש

כל המנחות פרק ראשון מנחות

[illegible]

כגון האומר הרי עלי לצונה יצא מנה
 קומץ לצונה על המזבח כפי האומר
 הרי עלי עשרון ^א [לקמן כו:] דהסת דלמי
 חסר ^א פסול דלא כמידי דיה ואח כל
 הצונה דילפיין מינה לקמן כל
 אפילו כל שסוף: **רבי מאיר** סתם
 מתניין דקמני חסר לצונה פסולה:
קומץ כסמלה בשעת חמילה בעיני
 שיהיה כלי מלא קומץ לצונה ובהא
 כולו מודו דמחילה צני קומץ
 וכדילפיין מג"ש צפ' האומר הרי עלי
 עשרון ^א [לקמן כו:] **קומץ כסוף**.
 בשעת הקרבת לצונה שלח מחסר:
רבי יהודה סבר ^א זאי הוא כחז כל
 ששמו דלפי' קורט אחד דכל שמעט
 כל שמו כמו אפי' קורט פסחתי ^א [ל
 (מלפס ז):] **אם לרבות קורט אחד**.
 הרי ^א הוא שנים: **אם לא דריש**, וכל

משמע ליה כל דור כרי יהודה: **בזיני**.
מפרש צפרק האומר הרי עלי עשרון
(לקמן) **ד** **בזני** חזק קומנז בלן בן
ובן **א**: **פשיטא**. דהא לא כמיב בן
כל דלשממע כל שטא: **האשר על**
המנחה **דאשר**. ולימא נמי דהאי
כל לבונה דמי. על מנחה קמי
אלבונה דבזיני ולדרוש כל כל דמי
קמי': **שהפריש לה שני קמזים**.
פסולה דיותר מדאי ריבה: **קודם**
קמזיה. **א** **נאכל** לא הוקצו ע
המנחה ושכרה: **הוקצו**. והוי כמר
ופסולה: **היינו סך**. דהא פשיטא לן
דסילוק בזינין קומנז ממנחה **א**: **שמינע**
ומנע. דצרינן **מספין**: **האן דפריקא**
דמיא. ואם אכל לאמר פשיטא אימא
הוקצו ככר **ד** **א** ופסלה קמי' **א** **כ"ט**.
ל"א **א** ולא שמעתי בנן שהפריש לה
שני קמזין כשרה דלמרינן זיל לגביה
דהאי חזי **א** זיל לגביה דהאי חזי
ליה **א** **א** **הוקצו** ושכרה דלא
קרינא ביה פרט לשחסרה אפי' לר"מ
דפסל בחסור לבונה הוקצו והוי
חסור לבונתה בשעת הקטרה ופסול
לר' מאיר: **מתני'** **לאכול שיריה**
בחזן. חזן לעזרה: **או להקטיר**
קומצה בחזן. דמחשבה פוסלת עין
שמיטת **א** **לאכלית** אדם עין שמיטת
אכלית מוצח בנן הקטרה דמבי
א **ביה גבי ממשעה** (יקרא **ו**) ואם האכל
ואכל מנשר וצח שלמיז ביום השליש
כו' ואמר תמורת כהנים **א** **יכול**
ממשמע שאם אכל ממנו ביום
יהא נפגל מ"ל המקריב אותו בשעת
פיגול

הקרבנה נפגל ואינו נפגל בשלישי אלא תחלה מתחשבה מירי שחשבו חז"ל
 ממנו בשלישי וקצו ואם האכל בשמי אכליות פסולת מדרבנא דאכלת
 אורז ואכלת מוצה: פסול. ומה שחזקו למקומו הכותב אלא דאמר דאכלת
 יכול לא י"א תפסל מחשבה חוץ למקומו כשהוא אומר דברשם
 קדושים הו"י [שם י"א] אם האכל יאכל ביום השלישי אם אינו ענין לחוץ
 לעומת דא"ל תכניה צו אף אחרן [שם י"א] אכלתה ממנו שנה אשה ומהו
 לעומת לחוץ למקומו. חוץ לעומת שבתה ואין חוץ למקומו ב' דבר. וזה
 קשיא הא כתב גבי חוץ למקומו בקדושים תה"י [שם י"א] ואוכליו עונו יא
 ונכרתה וגו' הו"ה מוקמינן לה דבריות צ"ק (דף ה.) לברע דמור
 בצבורה שוה דקדוש קודש א"ל. ואי קשיא אמאי לא תנא נמי כיה
 מלכותה לרד"ק ש' סתמא [שם י"א] כרענן דלמרי לעיל לצוניה כיה
 בקדושת אחד הלך לא תנא כיה: למחר. דיינו חוץ למקומו דמנה
 אינה נאכלת אלא ליום וליילה" ב"א ואיתקש לתעטא ואשם ובתעטא
 ואשם אמר דב"כ" גבי מורה מנין לרבות תעטא ואשם וידיכיל ביום
 קרבנו תלמוד לומר וזה. וזכר וזה תודע שלמנו וגו' (ויקרא ו':
 פיגול

חזי ליה וה"ה הכא שיש להכשיר יותר בהפריש לה שני קמנים מבקומץ קמינא לא הוקצעו פירוש וכשרה אבד לאחר קמינא הוקצעו והוא יתירה

מסורת הש"ס

(6) רש"ק מ"ו, (3) עירובין
ע"ה, וע"נ, (2) [פסחים 3]
דלל שמעו אפילו לא
קורנו. ז"ק, (1) ודקדקו
רש"ק, (1) וזו פרשה זו וכן
בזמנים כנ"י, [ו] פקד י
וע"ה וזמנים כנ"י, (1) וכן
הפס' אח"כ ד"ה וזו כן ברת
ואי כן בל"ו ור"ה כנ"י, ז"ק,
(2) כר"ס דלמך לעיל [וע"ה],
(1) [וע"ה] וזמנים כנ"י,
ויס וילולו וכו', (2) [וע"ה] פקד
יב, (1) ל"ה אמרין כבודת. ז"ק,
[וע"ה] וזמנים כנ"י, (2) וזו
ור"י יהודה ובזמנים פה.
ור"י יהודה, (2) ממעט רבי
יהודה. ז"ק, (2) גבי כהנים.
ז"ק.

תורה אור השלם

1. והרים ממנו בקמחו
מסלת המנחה ומשמונה
ואת כל הלבנה אשר על
המנחה והקטיר המזבח
ריח ניחח אֶזְכְּרָתָהּ לִי׃
ויקרא ו ח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמחן
דפריקה וכו' קמ"ל ל"א ולא
ל"ל ומיבז כ"ש נמחק:
(ב) בא"ד לא הוקצו נ"צ
פירוש זה הוא על הא דאמר
רמי כו' על פי לשון אחר
שפרש"י כאל: